

EMILY HENRY

*Lomalla
kaikki on toisin*

suomentanut
Marja Mutru

Karisto
Hämeenlinna

Englanninkielinen alkuteos *People We Meet on Vacation*

A Jove Book. First published by Berkley,
an imprint of Penguin Random House LCC.

Copyright © 2021 by Emily Henry

All rights reserved.

Published in agreement with the author,
c/o BAROR INTERNATIONAL, INC., Armonk, New York, U.S.A.

Suomenkielinen laitos © Karisto /
Kustannusosakeyhtiö Otava 2022

ISBN 978-951-1-42003-3

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2022

Edellisen kirjani kirjoitin lähinnä itselleni.
Tämä on kirjoitettu sinulle.

PROLOGI

Viisi kesää sitten

L O MALLA VOI OLLA juuri sellainen kuin haluaa.

Samalla tavoin kuin hyvä kirja tai jokin uskomattoman upea asu, loma tuo esille jonkin toisen version sinusta.

Jokapäiväisessä elämässäsi et ehkä kehtaa keikuttaa päätäsi musiikin tahtiin, mutta juuri sillä oikealla vilkkuvin värivaloin koristellulla terassilla juuri sen oikean karibialaisbändin soittaessa sinä pyörit ja kiepsahtelet siinä kuin muutkin.

Lomalla hiuksetkin ovat toisenlaiset. Vesi on erilaista, ehkä myös shampoo. Et ehkä viitsi pestä hiuksiasi lainkaan, tai ainakaan harjata, sillä suolainen merivesi kihartaa ne juuri haluamallasi tavalla. Mietit, että *ehkäpä voisin kotonakin tehdä näin. Ehkä voisin olla juuri sellainen ihminen, joka ei harjaa hiuksiaan, ei välitä hikisyydestä eikä biekasta kaikissa ruumiin onkaloissa.*

Lomalla sitä ryhtyy juttusille ventovieraiden kanssa ja laittaa itsensä peliin mitään ajattelematta. Mitä väliä, vaikka tilanteesta tulisikin aivan mahdottoman kömpelö! Eihän heitä näe enää koskaan!

Voit olla aivan kuka tahdot. Voit tehdä aivan mitä haluat.

No, ehkä et aivan mitä tahansa. Joskus säätila pakottaa rajaamaan mahdollisuuksia, kuten minulle juuri nyt on käynyt, ja silloin on löydettävä jokin vaihtoehtoinen tapa viihdyttää itseään, kunnes sade lakkaa.

Pysähdyn matkallani vessaan. Osittain siksi, että suunnitelmani on vielä kesken. Enimmäkseen kuitenkin siitä syystä, että lattia on niin tahmea, että sandaalini lähtee jalasta ja minun on nilkutettava noutamaan se. Periaatteessa rakastan kaikkea tässä paikassa. Käytännössä kuitenkin mietin, että jos paljas jalkani koskettaa tuon laminaattilattian arvaamatonta saastaa, se on erinomainen tapa saada jokin sellainen harvinainen tauti, jonka aiheuttajia Tartuntatautien valvontavirasto säilyttää lasiputkiloissa salaisissa laboratorioissaan.

Hypähtelen kenkäni luo, sujautan varpaat ohuiden oranssinväristen hihnojen läpi ja käännyn tutkailemaan baaria: toisiinsa nojailevia hikisiä vartaloita, kattotuulettimien lehvälapojen laiskaa liikettä ja raollaan olevaa ulko-ovea, joka silloin tällöin päästää pimeästä yöstä sisälle saderyöpyn hikisen joukon virvoitukseksi. Neonvaloin koristettu levyautomaatti soittaa nurkassa Flamingosin kappaletta *I Only Have Eyes for You*.

Tämä paikka on lomakylä, mutta baari on paikallisten suosiossa, eikä siellä näy kuviollisia rantamekkoja eikä havaijipaitoja. Tosin täältä valitettavasti puuttuvat myös eksoottisin hedelmin koristellut cocktailit.

Ellei ulkona olisi myrskynnyt, olisin valinnut viimeiseksi illakseni tässä kylässä jonkin muun paikan. Koko viikon sade on ollut niin rankkaa ja ukkonen niin hellittämätöntä, että kaikki unelmani valkoisista hiekkarannoista ja kiiltävistä pikaveneistä ovat särkyneet. Muiden pettyneiden lomalaisten tapaan minäkin olen viettänyt päiväni kumoamalla piña coladoja milloin missäkin löytämistäni täyteen ahdetuista turistiryksistä.

Tänä iltana en kuitenkaan jaksanut enää sietää väkijoukkoja, pitkää odottamista tai humalaisia harmaanhapsisia miehiä,

jotka iskevät silmää vaimonsa olan yli vihkisormukset sormisaan. Niinpä suuntasin tänne.

Silmäilen harvalukuista joukkoa ja etsin itselleni uhria tässä tahmealattiaisessa baarissa, jonka nimi on yksinkertaisesti BAR.

Mies istuu BARin baaritiskin päässä. Minun ikäiseni, noin kaksivitonen. Hiekanväriset hiukset, pitkä ja leveähartiainen, mutta mies istuu niin kumarassa, että ensisilmäyksellä kumpaa-kaan kahdesta viimeisestä seikasta ei tule huomanneeksi. Hän on kumartunut puhelimensa ylle, ja hänen profilistaan voi päätellä, kuinka tyystin keskittynyt hän siihen on. Hampaat näykkivät alahuulta huolestuneina, ja sormet pyyhkivät hitaasti näytön poikki.

Vaikka paikka ei olekaan yhtä täynnä kuin Disney World, se on silti meluisa. Levyautomaatti veisaa värisyttäviä viisikymmenluvun lopun laulelmia, ja vastapäätä roikkuvassa televisiossa sääennustaja paasaa ennätysstateista. Niiden puolivälissä istuu miessakki, joka purskahtelee tuon tuosta lähes yhtäaikaiseen naurunkätkätykseen. Baaritiskin toisessa päässä baarimikko juttelee keltatukkaisen naisen kanssa ja läimäyttelee kämmentään tiskiін puheilleen pontta antaakseen.

Myrsky on tehnyt jokaisen saarelaisen levottomaksi, ja halpa olut saa porukan tuntemaan olonsa rauhattomaksi.

Päätyjakkaralla istuva vaaleatukkainen mies on kuitenkin silmiinpistävän rauhallinen. Itse asiassa kaikki miehessä kertoo, että hän ei oikein kuulu tänne. Yli kolmenkymmenen asteen lämmöstä ja miljoonan prosentin kosteudesta huolimatta mies on pukeutunut ryppyiseen pitkähihaiseen kauluspaitaan ja laivastonsinisiin suoriin housuihin. Miehestä puuttuu epäilyttävästi kaikki rusketus, nauru, hyväntuulisuus, kepeys ja niin edelleen.

Täysosuma.

Työnnän vaalean kiharyöpyн otsaltani ja suuntaan miestä kohti. Kun tulen lähemmäksi, miehen katse pysyy puhelimeen liimautuneena ja sormi pyyhkii hitaasti näyttöä, kun hän lukee siltä jotakin. Onnistun näkemään lihavoidun otsikon **Luku 29**.

Mies todellakin lukee kirjaa baaritiskillä.

Pyörähdän baaritiskin viereen ja liu'un kyynänpääni varassa miehen eteen. "Mitä kolli?"

Miehen päihinänruskeat silmät räpyttelevät ja nousevat hitaasti katsomaan minua. "Mitä tässä."

"Käytkö täällä usein?"

Mies tutkii minua hetken ja selvästikin punnitsee vastausvaihtoehtoja. "En", hän vastaa lopulta. "En asu täällä."

"Ahaa", sanon, mutta ennen kuin saan sanottua enempää, mies jatkaa.

"Ja vaikka asuisinkin, minulla on kissa, jolla on monenlaisia erikoishoitoa vaativia terveysongelmia. Minun on siksi vaikea päästä ulos talosta."

Rypistän kulmiani lähes kaikelle hänen toteamuksessaan. "Olen pahoillani", sanon, ja pääsen uudestaan vauhtiin. "On varmasti kauheaa joutua huolehtimaan kaikesta tuollaisesta kuolemantapauksen lisäksi."

Miehen otsa rypistyy. "Minkä kuolemantapauksen?"

Heilutan kättäni pienessä ympyrässä ja viittoillen hänen asuaan kohti. "Etkö olekin tullut tänne hautajaisiin?"

Miehen suu vetäytyy tiukaksi viivaksi. "En ole."

"Mikä sitten on tuonut sinut tänne?"

"Eräs ystävä." Miehen silmät palaavat puhelimen pariin.

"Häinkö asuu täällä?" arvailen.

"Hän raahasi minut tänne", mies korjaa. "Lomalle." Mies lausuu viimeisen sanan halveksuntaa äänessään.

Pyörittelen silmiäni. "Ei kai! Pois kissasi luota? Ilman muuta tekosyytä kuin nautinto ja huvittelu? Oletko varma, että tällaista henkilöä kannattaa todella kutsua *ystäväksi*?"

"Hetki hetkeltä vähemmän", mies vastaa katsomatta ylös.

Hän ei tarjoa minulle juuri mitään, mihin tarttua, mutta en anna periksi. "Eli", jatkan sinnikkäästi. "Minkälainen tämä ystävä on? Seksikäs? Älykäs? Rikas?"

”Lyhyt”, mies vastaa ja jatkaa lukemistaan. ”Kovääninen. Ei sulje suutaan ikinä. Läikyttää jokaiselle vaatteelle, joka jommallakummalla meistä on päällä. Huono maku vastakkaisen sukupuolen suhteen. Nyyhkyttää katsellessaan avoimen yliopiston mainoksia, joissa yksinhuoltajaäiti valvoo tietokoneensa ääressä ja joissa lapsi kietoo naisen nukahdettua huo- van tämän hartioille ja hymyilee, koska on äidistään niin ylpeä. Mitä muuta? Joo, ja hän on ihastunut salmonellalle haiseviin nurkkabaareihin. Tuskin uskallan juoda täällä edes pullo-olutta – oletko nähnyt netissä arvosteluja tästä paikasta?”

”Onko tuo muka vitsikästä?” kysyn ja laitan kädet rinnalle puuskaan.

”No”, mies vastaa, ”salmonellahan ei varsinaisesti haise, mutta kyllä tuo pitää paikkansa. Poppy, sinä olet lyhyt.”

”Alex!” Tönäisen häntä käsivarteen ja unohdan roolihenkilöni. ”Minä yritän auttaa sinua!”

Mies hieroo käsivarttaan. ”Miten sinä yrität auttaa minua?”

”Tiedänhän minä, että Sarah särki sydämesi, mutta sinun on päästävä vihdoin ihmisten ilmoille. Ja kun seksikäs pimu lähestyy sinua baarissa, sinun ei kannata ensimmäisenä tuoda esiin läheisriippuvaista suhdettasi siihen paskamaiseen kissaan.”

”Ensinnäkin Flannery O’Connor ei ole paskamainen”, hän vastaa. ”Se on ujo.”

”Se on pahansisuihin.”

”Se vain ei pidä sinusta”, mies selittää. ”Sinusta huokuu voimakasta koiraenergiaa.”

”En ole koskaan tehnyt mitään muuta kuin yrittänyt silittää sitä”, vastaan. ”Miksi kellään olisi lemmikki, joka ei halua silityksiä?”

”Kyllä se haluaa silityksiä”, Alex vastaa. ”Sinä lähestyt sitä aina sellainen sudenkiilto silmissäsi.”

”Enkä lähesty.”

”Poppy”, hän sanoo. ”Sinä lähestyt *kaikeea* sudenkiilto silmissäsi.”

Juuri silloin baarimikko ilmestyy kädessään drinkki, jonka tilasin ennen kuin karkasin vessaan. ”Neiti”, nainen sanoo. ”Tässä margaritanne.” Hän lähettää drinkin pöydänpintaa pitkän minua kohti, ja kurkkuuni kiihottaa odottava janon tunne. Tartun lasiin niin vauhdikkaasti, että kohtuullinen määrä tequilaa loiskahtaa lasin reunan yli. Lähes yliluonnollisella ja vuosien harjoituksen antamalla nopeudella Alex tönäisee toisen käsivarteni tiskiltä, ennen kuin viinaa läikkyy sillekin.

”Huomaatko? Sudenkiilto silmissä”, Alex sano hiljaa samaan vakavaan tapaan kuin hänellä on tapana sanoa lähes jokainen sana, jonka hän ylipäättään lausuu minulle, lukuun ottamatta niitä harvinaisia ja siunattuja iltoja, kun Hullu-Alex astuu esiin. Silloin minä saan katsella, kun hän makaa karaokessa lattialla ja on nyhykivinä mikrofonin hiekanväristen hiusten sojottaessa joka suuntaan ja ryppyisen pukupaidan liputtaessa housunkauluksesta. Tämä vain hypoteettisena esimerkkinä. Juuri tällaista on kuitenkin tapahtunut joskus.

Alex Nilsen on itsehillinnän mestari. Tähän pitkään, leveäharteiseen ja ikuisesti kumaraan ja/tai pretzelin muotoon taipuneeseen kehoon kätkeytyy uskomaton määrä stoalaisuutta (tuloksena siitä, että hän on sellaisen leskimiehen vanhin lapsi, jonka ahdistus on käsinkosketeltavampaa kuin kenenkään koskaan tapaamani ihmisen) ja kasakaupalla tiedostamatonta torjuntaa (seurausta tiukan uskonnollisesta kasvatuksesta, joka on ollut ristiriidassa hänen useimpien intohimojensa kanssa, erityisesti yliopistoelämän). Mutta sen ohella hän on oikeasti yksi erikoisimmista, hassunkurisimmista ja hyväsydämisimmistä hupsuista, joita minulla on koskaan ollut kunnia tuntea.

Otan kulauksen margaritastani, ja se kirvoittaa minusta nautinnollisen huokauksen.

”Koira ihmisen ruumiissa”, Alex toteaa itsekseen ja palaa puhelimen näytön pariin.

Tuhahdan paheksuvasti hänen kommentilleen ja otan toisen kulauksen. ”Margarita on muuten noin yhdeksänkymmentäprosenttisesti tequilaa. Toivottavasti käsket noiden Yelpin ikuisesti tyytymättömien arvostelijoiden painua helvettiin. Ja sanot, että tämä paikka ei haise pätkääkään salmonellalle.” Kumoan lisää drinkkiä naamaani liukuessani Alexin vieressä olevalle jakkaralle niin, että polvemme osuvat yhteen. Pidän siitä asennosta, jossa hän aina istuu ollessamme yhdessä ulkona: ylävartalo baaritiskille päin ja pitkät sääret minuun päin ikään kuin hän pitäisi jotakin salaovea auki juuri minun varaltani. Eikä ainoastaan siihen pidättyväiseen Alex Nilseniin, jonka muu maailma näkee ja joka ei koskaan hymyile aivan varauksettomasti, vaan suoraan siihen hulluttelijaan. Siihen Alexiin, joka vuodesta toiseen tekee näitä matkoja kanssani, vaikka hän inhoaa lentämistä ja muutoksia ja kaikkia muita tyynyjä paitsi sitä, jolla hän nukkuu kotona.

Pidän siitä, että ulos mennessämme hän menee aina suoraa päätä baaritiskille, koska tietää minun haluavan istua siellä, vaikka hän kerran myönsikin, että joka kerta häntä stressaa se, onko hän silmäkontaktissa baarimikon kanssa liikaa vai liian vähän.

Totta puhuen minä rakastan lähes kaikkea parhaassa ystävässäni Alex Nilsenissä, ja haluan hänen olevan onnellinen. Vaikka en ole suuremmin pitänyt hänen aiemmista kumppaneistaan – ja hänen edellisestä tyttöystävästään Sarahista en koskaan erityisemmin välittänyt – tiedän, että on minun vastuullani varmistaa, ettei kulloinenkin sydänsuru tee hänestä täyttä erakkoa. Sitä paitsi hän tekisi – ja on tehnytkin – saman minulle.

”No niin”, sanon. ”Otetaanko uudestaan? Minä olen baariin ilmestyvä kuuma mimmi ja sinä olet oma viehättävä itsesi, mutta ilman kissaa. Pääset tuota pikaa takaisin deittimarkkinoille.”

Alex nostaa katseensa puhelimestaan ja melkein virnistää. Kutsun sitä virnistykseksi, sillä Alexin tapauksessa sen lähemmäksi ei päästä. ”Puhutko nyt sellaisesta naisesta, joka avaa

pelin hyvin ajoitellulla heitolla 'Mitä kolli?' Meillä taitaa olla hieman erilaiset käsitykset siitä, mikä on seksikästä."

Pyörin jakkarallani, ja kääntyillessäni edestakaisin polvemme osuvat yhteen. Asettelen uudestaan flirttailevaa ilmettä kasvoilleni. "Sattuiko sinuun kovasti..." aloitan taas, "... kun putosit tänne taivaasta?"

Alex pudistaa päätään. "Poppy, minulle on tärkeää, että sinä ymmärrät", hän sanoo hitaasti, "että mikäli onnistun vielä joskus menemään treffeille, sillä ei tule olemaan mitään tekemistä tämän sinun niin kutsutun apusi kanssa."

Nousen seisomaan, kulautan dramaattisesti loput drinkistäni alas ja paiskaan lasin tiskille. "Mitä sanot, karistetaanko tämän paikan pölyt jaloistamme?"

"Miten sinä onnistut olemaan minua menestyksekkäämpi deittailija?" hän ihmettelee deittailun mystisten kuvioiden hämmentämänä.

"Helposti", vastaan. "Minulla on alhaisempi vaatimustaso. Eikä tiellä ole yhtään Flannery O'Connoria. Ja kun menen baariin, en vietä aikaani tutkimalla Yelp-arvosteluja ja julistamalla koko olemuksellani *ÄLÄ PUHU MINULLE*. Sitä paitsi olen varmasti varsin jumalainen ainakin jostakin kulmasta."

Alex nousee ylös, laittaa tiskille kaksikymppisen ja työntää sitten lompakon takaisin taskuunsa. Alexilla on aina käteistä mukanaan. En tiedä, miksi. Olen kysynyt ainakin kolmesti, ja hän on vastannut. En silti edelleenkaan tiedä siihen syytä, sillä hänen vastauksensa on aina joko niin pitkäväteinen tai älyllisesti monimutkainen, etteivät aivoni ole vaivautuneet painamaan sitä muistiin.

"Se ei muuta sitä tosiseikkaa, että olet todella omituinen tyyppi", hän vastaa.

"Mutta silti tykkäät minusta", teroitan hiukkasan loukkaantuneena.

Hän kiertää käsivarren hartioilleni ja katsoo minuun taas kerran sama pieni hillitty hymy täyteläisillä huulillaan. Hänen

kasvonsa ovat kuin seula, joka päästää kerrallaan näkyviin vain aivan minimaalisen pienen reaktion. ”Tiedän sen”, hän vastaa.

Hymyilen hänelle. ”Tykkään minäkin sinusta.”

Hän taistelee, ettei hänen hymynsä leviäisi korviin, ja onnistuukin pitämään sen pienenä ja hillittynä. ”Tiedän senkin.”

Tequila on tehnyt minut laiskaksi ja uneliaaksi, joten nojailen häntä vasten, kun suuntaamme kohti avointa ovea. ”Tämä oli hyvä reissu”, sanon.

”Toistaiseksi paras”, hän sanoo kylmän sateen piiskatessa ympärillämme kuin tykin suusta ammuttu konfettipaperisilppu. Hänen lämmin käsivartensa kiertyy ympärilleni entistä tiukemmin, ja hänen raikkaan hengityksensä seetripuinen tuoksu leijuu harteillani kuin viitta.

”Sadekaan ei ole minua juuri haitannut”, sanon astuessamme märkään ja pimeään yöhön, jossa hyttyset hyrisevät ja palmut värisevät kaukaisen ukkosen jylinästä.

”Minusta näin on ollut parempi.” Alex nostaa käsivartensa olkapäältäni, koukistaa sen pääni yläpuolelle ja muuttuu väliaikaisesti ihmissateenvarjoksi, kun pinkaisemme tien poikki kohti pientä punaista vuokra-autoamme. Päästessämme autolle hän päästää irti ja avaa minun oveni ensin – onnistuimme saamaan alennusta ottamalla auton, jossa ei ollut keskuslukitusta tai sähköisiä ikkunoita – ja juoksee sitten konepellin editse ja loikkaa kuskin paikalle.

Alex työntää vaihteen päälle, ja ilmastointi puhaltaa täysillä arktista henkäystä märille vaatteillemme. Hän ajaa ulos parkkiruudusta ja kääntyy kohti vuokrataloamme.

”Oivalsin juuri”, hän sanoo, ”että emme ottaneet baarissa yhtään kuvaa sinun blogiisi.”

Alan nauraa, mutta huomaankin, ettei hän laske leikkiä. ”Alex, kukaan lukijoistani ei halua nähdä kuvia BARista. He eivät halua edes lukea BARista.”

Hän kohauttaa olkiaan. ”Ei tuo BAR minusta niin kamala ollut.”

”Sanoit sen haisevan salmonellalta.”

”Sitä lukuun ottamatta.” Hän laittaa vilkun päälle ja ohjaa auton kapealle palmupuiden reunustamalle kadulle.

”En ole itse asiassa saanut *yhtään* asiallista kuvaa koko viikon aikana.”

Alex rypistää otsaansa ja hieroo kulmiaan hidastaessaan vauhtia, kun käännymme talomme soratielle.

”Sinun ottamiasi lukuun ottamatta”, lisää nopeasti. Kuvat, jotka Alex oli tarjoutunut ottamaan somesivulleni, olivat todella kauheita. Minusta oli kuitenkin niin ihanaa, että hän oli ollut halukas ottamaan ne, että valitsin kuvista vähiten kammottavan ja julkaisin sen. Ilmeeni on aivan kauhea, sillä olen juuri sanomassa jotakin tai kiljumassa Alexille, kun hän yrittää – huonolla menestyksellä – antaa minulle ohjeita. Myrskypilvet roikkuvat yläpuolellani ikään kuin olisin parhaillani kutsumassa kaikkia maailmanlopun voimia Sanibel-saarta tuhoamaan. Mutta ainakin kuvasta erottaa, että olen onnellinen.

Kuvaa katsoessani en muista, mitä Alex oli sanonut saadaksen tuon ilmeen kasvoilleni tai mitä huusin hänelle takaisin. Tunnen kuitenkin sen saman lämmön, joka aina valtaa minut muistelllessani menneitä kesälomareissujamme.

Sen saman onnen puuskan ja tunteen siitä, että juuri tämä on elämän tarkoitus: olla jossakin ihanassa paikassa jonkun rakkaan ihmisen kanssa.

Jotakin siihen suuntaan yritin kirjoittaa kuvatekstiinkin, mutta ajatusta oli vaikea pukea sanoiksi.

Yleensä postaukseni käsittelevät sitä, miten matkustaa pienellä budjetilla ja ottaa vähästäkin kaikki irti, mutta kun satatuhatta ihmistä seuraa rantalomaasi, silloin on parasta kirjoittaa... rantalomasta.

Viimeisen viikon aikana Sanibelin saarella olemme viettäneet suurin piirtein neljäkymmentä minuuttia rannalla. Loput olemme nuhjanneet baareissa ja ravintoloissa, kirjakaupoissa

ja antiikkikaupoissa, ja sen lisäksi olemme viettäneet aikaa nukkvierussa vuokratalossamme syöden popcornia ja laskien salamoita. Emme ole ruskettuneet, emme ole nähneet yhtään trooppista kalaa, emme ole snorklanneet, emme maanneet auringossa emmekä kelluneet katamaraanilla. Emme ole tehneet mitään muuta kuin torkkuneet pehmeällä sohvalla *Hämärän rajamailla* -sarjan säestäessä päiväuniamme.

On olemassa paikkoja, joiden loistokkuudesta on mahdollista nauttia, oli aurinkoa tai ei, mutta tämä ei ollut yksiniistä.

”Hei, kuule”, Alex sanoo pysäköityään auton.

”Hei, mitä?”

”Otetaan kuva”, hän sanoo. ”Yhdessä.”

”Sinä inhoat valokuvia”, muistutan. Se oli minusta aina ollut outoa, sillä aivan tekniseltä kannalta katsoen Alex on äärimmäisen komea.

”Tiedän”, Alex sanoo. ”Mutta on pimeää, ja haluan muistaa tämän hetken.”

”Okei”, sanon. ”Joo. Otetaan kuva.”

Etsin puhelintani, mutta hänellä on jo omansa kädessään. Mutta sen sijaan, että näyttö olisi meihin päin ja näkisimme, miltä näytämme, hän on kääntänyt puhelimen toisin päin ja tähtääkin meitä tavallisella kameralla etukameran sijaan. ”Mitä oikein teet?” kysyn ja yritän ottaa puhelimen. ”Tähän tarkoitukseen käytetään selfietilaa, senkin papparainen.”

”Ei!” hän nauraa ja kiskaisee puhelimen ulottuviltani. ”Tämä ei ole sinun blogiasi varten. Meidän ei tarvitse näyttää hyvältä. Meidän tarvitsee näyttää vain omalta itseltämme. Jos se pannaan selfietilaan, en halua ottaa koko kuvaa.”

”Sinun olisi syytä hakea apua tuohon ruumiinkuvan häiriöön”, sanon hänelle.

”Kuinka monta tuhatta kuvaa olenkaan sinulle ottanut, Poppy?” Alex sanoo. ”Emmekö voisi ottaa yhden siten kuin minä tahdon.”

”Okei, olkoon.” Nojaan keskikonsolin ylin hänen kosteaa rintamustaan vasten, ja hän laskee päätään hieman kompensoidakseen pituuseroamme.

”Yksi... kaksi...” Salama välähtää jo ennen kuin hän ehtii kolmeen.

”Senkin hirviö!” torun häntä.

Hän kääntää puhelimen ympäri nähdäkseen kuvan ja vaihtaa. ”Eeeeei”, hän sanoo. ”Minä olen hirviö.”

Tukahdutan nauruni tutkiessani aavemaisen sumeita kasvojamme: Alexin märkä tukka törröttää piikkisuorana pystyssä ja minun on liimautunut kiharaisina säikeinä poskilleni. Kuumuus on saanut kaiken meissä kiiltelemään punaisena. Minun silmäni ovat kokonaan kiinni, ja hänen ovat turvoksissa ja sirrillään. ”Miten on mahdollista, että näytämme niin kauheilta, vaikka on vaikea edes erottaa, miltä näytämme.”

Alex nauraa ja nojaa päänsä niskatukeen. ”Okei, minä poistan sen.”

”Et!” Taistelen puhelimen hänen kädestään. Hän nappaa siitä uudestaan kiinni, mutten päästä irti, joten puristamme sitä yhdessä keskikonsolin yläpuolella. ”Sehän oli koko jutun idea, Alex. Muistamme tämän matkan juuri sellaisena kuin se oli. Ja näytämme omalta itseltämme.”

Alex hymyilee pientä ja hillittyä hymyään. ”Poppy, sinä et näytä pätkääkään siltä kuin tuossa kuvassa.”

Pudistan päätäni. ”Etkä sinä.”

Olemme pitkään hiljaa ikään kuin meillä ei olisi mitään muuta sanottavaa, kun asia on nyt sovittu.

”Mennään ensi vuonna johonkin paikkaan, jossa on kylmä”, Alex sanoo. ”Ja kuivaa.”

”Okei”, sanon ja virnistän. ”Menemme jonnekin, missä on kylmä.”

Tänä kesänä

”POPPY”, SWAPNA SANOO tylsänharmaan kokouspöydän päästä. ”Mitä sinulla on tarjolla?”

Swapna Bakshi-Highsmith, *Lepo & Lomailu* -valtakuntamme suopea hallitsija, oli mahdollisimman kaukana näistä hienon aikakauslehtemme kahdesta perusarvosta.

Swapna lepäsi edellisen kerran todennäköisesti kolme vuotta sitten ollessaan yhdeksännellä kuulla raskaana, kun lääkäri määräsi hänet vuodelepoon. Silloinkin hänen koko aikansa kului toimituksen kanssa videopalavereissa läppäri vatsan päällä keikkuen, joten en usko lomailun juurikaan olleen kuvioissa mukana. Hänen koko olemuksensa on terävä, kärkevä ja fiksu, taakse suitusta viimeisen päälle muodikkaasta polkkatukasta aina Alexander Wangin niittiavokkasiin.

Hänen silmiensä terävät kissarajaukset halkaisisivat vaikka säilyketölkkin, ja sen jälkeen hänen smaragdisilmänsä rusentaisivat sen. Tällä hetkellä ne suuntautuvat suoraan minuun. ”Poppy? Haloo!”

Säpsähdän hereille horteesta, kohottaudun tuolilla ja selvitän kurkkuani. Tätä on tapahtunut viime aikoina tiuhaan. Jos

ihmisellä on työpaikka, jonne tarvitsee ilmestyä vain kerran viikossa, ei ole mitenkään ihanteellista, että puolet siitä ajasta torkkuu kuin oppilas matikantunnilla. Vielä vähemmän, jos se tapahtuu suoraan sekä inspiroivan että pelottavan pomon ne-
nän alla.

Tutkin edessäni olevaa muistilehtiötä. Minulla oli ennen tapana tulla perjantaipalaverieihin mukanani tusinoittain innolla kirjattuja ajatuksia. Juttuideoita tuntemattomista festivaaleista vieraissa maissa, paikallisesti kuuluisista ravintoloista, joiden ruokalistalla oli hauskoja uppopaistettuja jälkiruokia, tietyiltä Etelä-Amerikkalaisilta hiekkarannoilta löytyvistä luonnonmuodostelmista, lupaavista uusiseelantilaisista viinitarhoista – tai uskalikkojen uusista matkailutrendeistä ja kylpylävirikis-
täytyjien syvärentoutustekniikoista.

Minulla oli tapana kirjoittaa nämä muistiinpanot pienen paniikin vallassa ikään kuin jokainen seikkailu, jonka toivoin joskus kokevani, olisi ollut sisälläni kasvava elävä organismi, joka levitti haarastoaan sisuksiini ja vaati ulospääsyä. Vietin aina ideapalaveria edeltävät kolme päivää eräänlaisessa hiki-
sessä googletustranssissa selaten kuva kuvan jälkeen paikkoja, joissa en ollut koskaan käynyt ja jotka polttelivat sisuksiani kuin nälkä.

Tänään minulta meni kuitenkin kymmenen minuuttia kirjoittaa muistiin muutamia maita.

Maita, ei edes kaupunkeja.

Swapna katsoo minuun ja odottaa minun ideoivan seuraavan vuoden suuren kesänumeron, ja minä tuijotan nimeä Brasilia.

Brasilia on maailman viidenneksi suurin maa. Se käsittää 5,6 prosenttia maapallon massasta. Lomailusta Brasiliassa ei voi kirjoittaa lyhyttä ja ytimekästä juttua. Ainakin on valittava yksi tietty seutu.

Käännän muistilehtiöni sivua teeskennellen tutkivani seuraavaa ideaani. Sivun on tyhjä. Kun työtoverini Garrett nojautuu

lähemmäksi lukeakseen olkani yli, paukautan lehtiön kiinni. ”Pietari”, sanon.

Swapna kohottaa kulmakarvojaan ja kävelee edestakaisin pöydän päässä. ”Pietari oli kesänumerossamme kolme vuotta sitten. Yöttömän yön juhlaa, etkö muista?”

”Entä Amsterdam?” Garrett heittää vierestäni.

”Amsterdam on kevätkaupunki”, Swapna sanoo hieman ärtyneenä. ”Amsterdamista ei voi tehdä juttua ilman tulppaaneja.”

Kuulin kerran, että Swapna on käynyt ainakin seitsemässä-kymmenessäviidessä maassa ja monissa niistä kahdesti.

Hän pysähtyy puhelin kädessään ja naputtelee sitä mieteliäästi toiseen kämmeneensä. ”Sitä paitsi Amsterdam on niin... trendikäs.”

Swapnan vakaa mielipide on, että jos jokin on *trendikäs*, se tarkoittaa sitä, että *trendi on jo hiipumassa*. Mikäli hän huomaa ajan hengen lämpenevän ajatukselle Puolan Torúnista, Torún pyyhittää listalta seuraavaksi kymmeneksi vuodeksi. Seinälle työpisteiden viereen on todellakin kiinnitetty nastalla lista (Torún ei ole tällä listalla) otsikolla Paikat, joista *L&L* ei kirjoita. Jokainen listan nimi on kirjoitettu hänen käsialallaan ja päivätty. Meillä on eräänlainen salainen vedonlyöntirengas siitä, milloin kukin kaupunki vapautuu Listalta. Toimituksessa on harvoin niin paljon jännitystä ilmassa kuin niinä aamuina, kun Swapna marssii designer-läppärilaukku käsivarrellaan sisään ja suuntaa kynä valmiiksi kädessä Listan luo yliviivamaan jonkin näistä kielletyistä kaupungeista.

Kaikki seuraavat henkeään pidätellen, minkä kaupungin Swapna pelastaa *L&L*:n unohdukselta, ja heti, kun hän on päässyt turvallisesti omaan työhuoneeseensa ja sulkenut ovensa, lähimpänä Listaa istuva kipaisee sen luo, lukee yliviiivatun nimen ja käy kuiskaamassa sen jokaisen toimituksessa olevan korvaan. Tätä seuraa yleensä äänetön juhlinta.

Pariisin päästessä viime syksynä Listalta joku otti esiin samppanjapullon, ja Garrett veti työpöydän laatikosta punaisen baskerin, joka oli selvästi ollut siellä odottamassa juuri tätä tilaisuutta. Hän piti sitä koko päivän, vaikkakin kiskaisi sen päästään aina kuullessamme Swapnan ovenkahvan kilahtavan ja oven vingahtavan auki. Hän luuli jo päässeensä pälkähästä, kunnes Swapna pysähtyi illansuussa kotiin lähtiessään hänen työpöytänsä viereen ja sanoi: ”*Au revoir*, Garrett.”

Garrettin naama muuttui yhtä kirkkaanpunaiseksi kuin baskeri, ja vaikka Swapna yritti kommentillaan mielestäni vain olla hauska, Garrettin itseluottamus ei koskaan oikein palautunut siitä.

Amsterdamin julistaminen trendikkääksi oli nyt saanut Garrettin posket muuttumaan baskerinpunaisen sijaan punajuuren purppuraksi.

Joku muu ehdottaa Cozumelia. Ja yksi ääni tulee Las Vegasille, jota Swapna harkitsee hetken. ”Vegas voisi olla hauska.” Hän katsoo suoraan minuun. ”Poppy, voisiko Vegasista saada jotakin hauskaa?”

”Se voisi ilman muuta olla hauska”, myöntelen.

”Santorini”, Garrett sanoo piirroselokuvahiiren äänellä.

”Santorini on tietysti ihana”, Swapna sanoo, ja Garrett päästää kuuluvan huokauksen. ”Me haluamme kuitenkin jotakin inspiroituneempaa.”

Hän katsoo taas minuun. Terävästi. Tiedän kyllä, miksi. Hän haluaa *minun* kirjoittavan sen pääjutun. Juuri siksi minut on palkattu tänne.

Vatsaani nipistää. ”Hieron älynystyröitäni ja hahmottelen sinulle jotakin maanantaiksi”, ehdotan.

Swapna nyökkää hyväksyvästi. Garrett vajoaa kasaan vieressä tuolissa. Tiedän, että hän ja hänen poikaystävänsä halusivat kuollakseen matkustaa ilmaiseksi Santorinille. Kuten kuka tahansa matkailutoimittaja. Ja luultavasti kuka tahansa ihminen ylipäätään.

Kuten minunkin ilman muuta pitäisi haluta.

Älä anna periksi, haluaisin sanoa Garrettille. Mikäli Swapna kaipaa inspiraatiota, minulta sitä ei tule herumaan.

Minulla ei ole sellaista ollut pitkään aikaan.

* * *

”MINUSTA SINUN PITÄISI tyrkyttää Santorinia”, Rachel sanoo ja pyörittelee roseeviinilasillistaan kahvilan mosaiikkipyöydän yllä. Se on sopivan kesäinen viini, ja hänen bloginsa ansiosta saimme sitä ilmaiseksi.

Rachel Krohn: tyylibloggari, bulldoggiharrastaja, Upper West Siden kasvatti Manhattanilta (mutta ei onneksi sellainen, jonka mielestä on *hurmaavaa*, että joku on kotoisin Ohiota tai että Ohio on ylipäättään olemassa – mahtaako kukaan edes olla *kuullut* siitä?) ja ammattilaistason paras ystävä.

Siitä huolimatta, että Rachelilla on huippuluokan kodinkoneet, hän pesee kaikki tiskinsä käsin, sillä hänestä se on rauhoittavaa. Lisäksi hän tekee sen kymmenen sentin piikkikoroissa, koska hänen mielestään matalat kengät sopivat ratsastukseen ja puutarhanhoitoon ja niihinkin vain, jos ei ole sattunut löytämään tarpeeksi korkeakorkoisia saappaita.

Rachel oli ensimmäinen ihminen, jonka kanssa ystävästyyn muutettuani New Yorkiin. Hän on sosiaalisen median ”vaikuttaja” (lue: hänelle maksetaan siitä, että hänellä on kasvoillaan tietyn merkkisiä meikkejä poseeratessaan kauniin marmorisen peilipöytänsä ääressä). Minulla ei ollut koskaan aiemmin ollut ystäväenä kaltaistani somepersoonaa mutta siitä tuntui olevan oma hyötynsä (lue: kummankaan ei tarvitse nolostua pyytäessään toista odottamaan, kunnes olemme saaneet lavastettua kerrosleipämme kuvausvalmiiksi). Ja vaikka en ollut odottanut minulla ja Rachelilla olevan juurikaan mitään yhteistä, hän myönsi kolmannella tapaamiskerrallamme (samassa Dumbon

viinibaarissa, jossa nytkin istumme), että hän ottaa viikon kaikki valokuvat tiistaisin ja vaihtaa asusteita ja hiustyyliä aina ennen pöytätyöstään seuraavaan puistoon tai ravintolaan. Lopun viikkoa hän kirjoittaa blogijuttujaan ja ylläpitää muutaman löytökoirayhdistyksen verkkosivuja.

Hän päätyi näihin hommiin olemalla valokuvauksellinen ja elämällä valokuvauksellista elämää kahden erittäin valokuvauksellisen (jos kohta jatkuvaa lääkärinhoitoa tarvitsevan) koiran kanssa.

Minä taas ryhdyin rakentamaan sosiaalisen median profiilia pitkällä tähtäimellä, sillä suunnitelmani oli tehdä matkakirjoittamisesta kokopäiväinen ammatti. Samaan paikkaan voi päätyä montaa eri tietä. Hän kyllä asuu edelleen Upper West Sidella, ja minä taas Lower East Sidella, mutta me molemmat olemme eläviä mainoksia.

Otan kulauksen kuohuviinistäni ja purskutan sitä suussani mietiskellen Rachelin sanoja. En ole koskaan ollut Santorinilla, mutta vanhempieni tavaraa pursuavan huushollin syövereissä on Tupperware-rasia täynnä satunnaisia esineitä, jotka eivät mitenkään liity toisiinsa. Siellä on lista, jonka tein unelmakohteistani yliopistossa ollessani, ja aivan listan yläpäässä on Santorini. Sen puhtaan valkoiset rakennukset ja sinisinä kimaltelevat ulapat olivat niin kaukana kaksikerroksisesta rojukasastamme Ohiossa kuin saatoin vain kuvitella.

”En voi”, sanon lopulta. ”Garrett syttyisi spontaanisti palaamaan ja katoaisi savuna ilmaan, jos hän olisi keksinyt Santorinin ja Swapna määräisikin sen minulle.”

”En tajua”, Rachel sanoo. ”Miten vaikeaa voi lomakohteen keksiminen olla, Poppy? Ethän joudu edes käyttämään vähiä rahojasi siihen. Valiset paikan ja menet. Sitten valitset jonkin toisen paikan. Siitä vaan.”

”Ei juttu ole noin yksinkertainen.”

”Joo, joo.” Rachel heilauttaa kättään. ”Kyllähän minä tiedän, että pomosi halua ”inspiroivan” loman. Mutta heti kun pääset

johonkin ihanaan paikkaan *L&L*:n luottokortti taskussasi, inspiraatio ilmestyy. Kukaan koko maailmassa ei ole paremmin varustettu taianomaista lomaa varten kuin matkailutoimittaja mahtavan mediarytyksen luottokortin kanssa. Jos sinä et onnistu tekemään inspiroivaa matkaa, miten kuvittelet maailman kaikkien muiden ihmisten pystyvän?”

Kohautan olkiani ja murran pienen juustonpalasen leikkelelautaselta. ”Ehkä juuri siinä on koko pointti.”

Rachel kohottaa toista kulmakarvaansa. ”Mikä pointti siinä on?”

”Täsmälleen!” sanon, ja Rachel luo minuun paheksuvan katseen.

”Älä yritä olla söpö ja hassunkurinen”, hän sanoo totisena. Rachel Krohnille *söpö ja hassunkurinen* ovat lähes yhtä negatiivisia kuin Swapna Bakshi-Highsmithille *trendikäs*. Huolimatta Rachelin somepersoonan hiusten, meikin, vaatteiden ja asunnon pehmeän autereisesta estetiikasta hän on hyvin käytännölläheinen ihminen. Hänelle elämä julkisuuden valokiilassa on työ siinä kuin mikä muukin homma, ja hän tekee sitä, koska sillä saa laskut maksettua (ainakin mitä tulee juustoon, viiniin, meikkeihin, vaatteisiin ja kaikkeen sellaiseen, mitä liikkeit kulloinkin hänelle lähettävät), *ei* siksi, että hän nauttisi sen mukanaan tuomasta puolijulkiksen asemasta. Joka kuukauden lopussa hänellä on tapana postata kuvaussessioiden julkaisemattomista kuvista kaikkein huonoimmat. Kuvateksti kuuluu: *TÄMÄN JULKAISUN KUVAT OVAT LAVASTETTUJA, JA NIIDEN TARKOITUS ON SAADA SINUT KAIPAAMAAN ELÄMÄÄ, JOTA EI OLE OIKEASTI OLEMASSA. MINULLE MAKSETAAN TÄSTÄ.*

Jep, hän on käynyt taidekouluu.

Jostakin syystä tällainen puolittainen performanssiasenne ei ole yhtään vähentänyt hänen suosiotaan. Jos satun olemaan maisemissa aina kuun lopussa, yritän sopia viinitreffit hänen

kanssaan, jotta pääsen katsomaan, kun hän avaa ilmoituksiaan ja pyörittelee silmiään uusien tykkäyksien ja seuraajien vyöryessä sivustolle. Aina välillä hän tukahduttaa kiljaisun ja sanoo: ”Kuuntelepa tätä! ”Rachel Krohn on niin rohkea ja rehellinen, että haluaisin hänen olevan äitini.” Minä *teroit*an kaikille, että kukaan ei tunne minua, mutta se ei mene perille!”

Rachelilla ei ole tippakaan kärsivällisyyttä ruusunpunaisille laseille, ja vielä vähemmän melankolisuudelle.

”En minä yritä olla söpö”, sanon, ”enkä varsinkaan yritä olla hassunkurinen.”

Hänen kulmakarvansa nousee entistä korkeammalle. ”Oletko varma? Sinulla on kyllä taipumusta molempiin, kultaseni.”

Pyörityn silmiäni. ”Tarkoitat siis sitä, että olen lyhyt ja pidän kirkkaista väreistä.”

”Ei, sinä olet pikkuruinen”, hän korjaa, ”ja pidät kirkuvan värisiä vaatteita. Olet tyyliäsi niin kuin joku 1960-luvun pariisilaisleipurin tytär, joka pyöräilee aamunkoitteessa kylän läpi huudellen *Bonjour, le monde* patonkeja jaellessaan.”

”Joka tapauksessa”, sanon ohjaten meidät takaisin sivuraiteilta, ”tarkoitin sitä, että mitä pointtia on mennä tällaiselle järjettömän kalliille lomalle ja sitten kirjoittaa siitä, kun maailmassa on olemassa kaikkiaan neljäkymmentäkaksi ihmistä, joilla on aikaa ja varaa viettää samanlainen loma?”

Rachelin kulmakarvat suoristuvat hänen miettiessään asiaa. ”No, ensinnäkin en usko useimpien ihmisten käyttävän *L&L*-artikkeleita matkaoppaina, Poppy. Tarjoat heille sata matkakohdetta, ja he valitsevat niistä kolme. Toiseksi, ihmiset haluavat nähdä matkailulehdissä idyllisiä lomakohteita. Lehteä ostettaessa mielessä on unelmointi, ei suunnittelu.” Vaikka tämä on käytännöllinen Rachel, taidekoulun kynninen Rachel nostaa päätään ja antaa sanoille pontta. Taidekoulun Rachel on kuin vanha kärttyinen mies. Isäpuoli, joka sanoo päivällispöydässä:

”Pankaahan penskat ne vehkeet hetkeksi pois”, ja ojentaa tarjottimen kerätäkseen kaikkien puhelimet.

Pidän taidekoulu-Rachelista ja hänen periaatteistaan, mutta niiden ilmaantuminen yllättäen tähän katuterassille on hieman häiritsevää. Minusta kuplii ilmoille ajatuksia, joita en ole vielä sanonut ääneen. Arkaluonteisia ja salaisia ajatuksia, jotka eivät ole nousseet kokonaan pintaan kaikkina niinä tunteina, jotka olen matkojeni välillä viettänyt makailemalla lähes uuden veroisella sohvallani epäviihtyisässä asunnossani, josta edelleen puuttuu kaikki elämisen maku.

”Mikä pointti tässä kaikessa on?” sanon uudestaan turhautuneena. ”Eikö sinusta muka ole koskaan tunnut siltä? Olen tehnyt niin kovasti töitä ja yrittänyt tehdä joka ikisen asian oikein...”

”No, et aivan *kaikkea*”, hän vastaa. ”Jätit koulun kesken, kultaseni.”

”... jotta pääsisin unelma-ammattiini. Ja lopulta pääsin. Teen töitä yhdessä johtavista matkailulehdistä! Minulla on kiva asunto! Voin ajella taksilla miettimättä, mihin sen rahan *kuuluisi* mennä, ja siitä huolimatta” – vedän vapisten henkeä olematta aivan varma sanoista, jotka aion pakottaa ulos, vaikka niiden paino iskee minuun kuin hiekkasäkki – ”en ole onnellinen.”

Rachelin piirteet pehmenevät. Hän laskee kätensä kädelleni, mutta ei sano mitään, vaan antaa minulle tilaa jatkaa. Minulta menee hetki, ennen kuin pystyn siihen. Tunnen itseni kiittämättömäksi paskiaiseksi, kun edes ajattelen tällaista, saati sanon sen ääneen.

”Kaikki on juuri sellaista kuin olin kuvitellutkin”, sanon lopulta. ”Bileitä, välilaskuja kansainvälisillä lentokentillä, cocktailleja lentokoneissa, hiekkarantoja, veneitä ja viinitarhoja. Kaikki näyttää siltä kuin sen pitikin, mutta se tuntuu erilaiselta kuin olin odottanut. Rehellisesti sanottuna se tuntuu erilaiselta kuin